

ferendi; ius Stauropegii etc. In Oriente Patriarchis sois praeferebantur accensae lampades.

CAPUT XX.

De Patriarchatu Antiocheno.

I. Antiochia urbs olim fuit Syriæ (1), ad Orontem fluvium sita, tanta amplitudine, ut magnæ urbis cognitum obtinuerit. Conditorem habuit Seleucum, qui eam Antiochi patris nomine appellavit. Sub Romanorum cum esset potestate, amplissima in ea erat Praefectura, rerum omnium copia florebat, ac tam late patebat ejus principatus, ut Adrianus Imperator Phoeniciam ab ejus jurisdictione substraxerit, ne tot civitatum, ut inquit Spartanus, Metropolis diceretur. Antiochiam urbem ingens Judæorum multitudo incolebat, cum propter vicinitatem, ait Josephus lib. 7. de Bello Judaico cap. 21., tum propter urbis magnitudinem. Ex eis porro non pauci in ipsis nascentiis Ecclesiae primordiis Fidem Jesu Christi amplexi sunt. In hac tam illustri civitate primus Antistes sedis Apostolorum Princeps Petrus, antequam supremum universalis Ecclesiae Thronum Romæ constitueret: patet imprimis ex Eusebio haec in Chronico scribente: *Cum primum Antiochenam fundasset Ecclesiam, Romanum proficiscitur.* Et S. Leo Magnus Sermone I. in natali Apostolorum Petri et Pauli, non tantum Petrum hic sedisse docet, sed et Pontum, Galatiam, Cappadociam, Bithyniamque ad fidem Christi convertisse. *Jam populos,* inquit, *qui ex circumcisione crediderant, erudieras: Jam Antiochenam Ecclesiam, ubi primum Christiani nominis dignitas est orta, fundaveras: Jam Pontum, Galatiam, Cappadociam, atque Bithyniam legibus Evangelicae praedicationis impleveras.* Ut vero multa veterum de Antiocheno Petri Apostoli Episcopatu testimonia sileam, Innocentius

(1) Le Quien, *Oriens Christianus in quatuor Patriarchatus digestus* T. II. pag. 670.

Papa I. in epistola sua tertia quam ad Alexandrum Antiochenum dedit, de Antiochena Ecclesia ad hunc modum loquitur: *Unde advertimus, non tam pro civitatis magnificentia hoc eidem Antiochenae Ecclesiae attributum, quam quod primi Apostoli Sedes esse monstratur.* Quo autem anno Petrus Ecclesiae Antiochenae curam suscepit, certe definiri vix possit.

II. Jam vero qui fuerint antiquitus huicse Patriarchatus limites inquirendum est. Patriarchae Antiocheno subiecta erat omnis Syria, Phoenicia; bina insuper Cilicia, Arabia, Mesopotamia, Osroena, Euphratesia. Sunt qui putent Palaestinam omnem, cuius olim caput et metropolis Caesarea maritima extitit, Antiochenae quoque Sedis dispositioni fuisse subjectam. Quot quantasque Antiochena Ecclesia calamitates, mutationesque passa sit absonum non erit strictim paucis recitare; calamitates, inquam, quibus eam ipsimet Antistites sui, haeresum autores vel patroni ac socii, deformavere. Horum agminni praeivit Paulus Samosatenus, saeculo tertio. Saeculo insequenti Sanctissimo Eustathio Antiochena sede pulso, Ariani ejus in locum Paulianum Tyri, tum alios deinceps e suis subrogarunt. Post Chalcedonense Concilium saeculo quinto labente Petrus Cnapheus seu Fullo, aliquique identidem illius sanctae Synodi hostes eidem Ecclesiae praefecti sunt. Volvente autem anno millesimo centesimo, cum Latini in bello sacro potiti essent Antiochia, Joannes tunc temporis Patriarcha, quum nostrorum ritibus ac moribus non assuesceret Costantinopolim cessit.

CAPUT XXI.

De Patriarchatu Alexandrino.

I. Alexandria ab Alexandro (1) conditore suo nomen habuit, ad quam extruendam loci situs, aërisque tempes- ries excitarunt. Hanc accurate satis describunt Strabo

(1) Le Quien, *Oriens Christianus t. II. p. 530.*

lib. 47. nec non Ammianus Marcellinus lib. 22. cap. 46. In Octaviani Augusti potestatem cum tota simul Aegypto venit, tum proinde Aegyptus Romani Imperii provincia facta est. Religionem Christianam ab ipsis ejus primordiis in Aegyptum, atque Alexandriam fuisse illatam pro certo habemus propter ejus cum Palaestina, seu Judaea affinitatem. Plane ipsa sacratissimae Pentecostes solemnitate, qua Spiritus Sanctus in Apostolos illapsus est, Christo nomen Hierosolymis dederunt Judaei de Aegypto et Cyrenaica, quos S. Lucas Act. c. II. v. 9. et seqq. diserte prodit: *Habitantes Mesopotamiam, Judaeam .. Pamphyliam, Aegyptum et partes Libiae, quae est circa Cyrenem..... Audivimus eos loquentes nostris linguis magnalia Dei.* Alexandrina Ecclesia, quae caeterarum Aegypti caput et metropolis fuit, Pastorem primum atque Institutorem habuit Sanctissimum Evangelistam Marcum, quem Princeps Apostolorum illuc hanc in rem delegavit. Ejus tamen in Aegyptum adventus annus aliud atque aliud, ab aliis et aliis auctoribus assignatur. Omnium porro a primis retro saeculis haec una sententia est, *Marcum Magistri sui Petri nutu, jussuque Christi Religionem Aegyptiis tradidisse.* Hujus Ecclesiae Antistes Patriarchica exercuit iura non solum in Aegypto, sed et in Pentapolii, Lybia, et Thebaide.

II. Hunc thronum illustrarunt post S. Marcum, S. Petrus Martyr, S. Athanasius, S. Eulogius, S. Joannes Eleemosynarius: commaculavere autem Ariani, Euthiani, Monothelitae, aliquie haeretici Patriarchae. Saeculo VII. ineunte cum Saraceni Aegypto potiti sunt, Sectae Jacobitarum Patriarchae Alexandrinam Sedem usurparunt, et a Romanae Ecclesiae communione discesserunt. Quum Alexandria sub Ptolomaeis Principibus, ac sub Romanis deinceps, viris scientiarum peritissimis abundaret, in primisque Mathematicis et Astronomis, inde factum est, ut hujus urbis Antistiti injuncta olim provincia fuerit, cujusque anni paschalem diem investigandi, de qua Romanum Pontificem certiore ficeret, ut per eum reliquae orbis Ecclesiae illum discerent. Ale-

xandrinam Ecclesiam tribus quatuorve, imo et quinque saeculis prioribus spectatissimam reddidit Schola Christiana, cui viri doctissimi praefuerunt. Scholae hujus primordia S. Hieronymus arcessit ab ipsis S. Evangeliae Marci temporibus.

CAPUT XXII.

De Patriarchatu Hierosolymitano.

I. Israeliticae seu Judaicae (1) Ecclesiae caput olim ac metropolis, urbs Sancta Hierusalem fuit: in ea quoque Jesus Christus Dominus suam novi Foederis instituit Ecclesiam; hanc enim perennis sacrificii sanctione ac prima oblatione sacravit. Hierusalem itaque prima sedes fuit dominationis Jesu Christi super omnem terram. In ea collegit primitias Ecclesiae suae, voluit ut Apostoli ab ipsa opus praedicationis ordirentur. Primus ejus Episcopus fuit S. Jacobus Alphei, cognomine Justus. Capta demum Hierosyli, Temploque ac caeteris ejus aedificiis solo aequatis, ita ut super illorum rudera ductum fuerit aratum, Hierosolymitana Christianorum Ecclesia, quae ad montana trans Jordanem secesserat, in Perea regio ne ac Pellae praesertim constitit, quemadmodum tradunt Eusebius, lib. 5. hist. eccl. cap. 5.; et Epiphanius, lib. de ponderibus et mensuris c. 45.

II. Quamvis civitas haec, priusquam a Tito destrueretur, Metropolis esset totius Judeae uti constat ex Eusebio; ea tamen eversa, Caesarea Metropolis dignitatem obtinuit. Unde etiam factum est, ut Ecclesia Hierosolymitana Caesariensi tamquam Metropolitanae diu subjecta manserit. Et hoc clare disces ex Concilio Nicaeno can. 7. *Quia consuetudo obtinuit, et antiqua traditio, ut Aeliae Episcopus honoretur; habeat honoris consequentiam salva Metropoli propria dignitate.* Ibi enim per Aeliam Hieru-

(1) Caro'us a Sancto Paulo, *Geographia sacra, liber XII. de Patriarchatu Hierosolymitano.*

salem intelligenda est: sic ab Aelio Adriano vocata, quod ab ipso instaurata fuisse. Postea tamen Hierosolymitanus Episcopus non tantum honorem, sed etiam auctoritatem Patriarchalem obtinuit, ut legitur actione septima Concilii Chalcedonensis, in qua pro decisione contentorum, quae inter Maximum Patriarcham Antiochenum, et Juvenalem Hierosolymorum Episcopum ortae erant, decretum est, ut Ecclesia Antiochenium duas haberet Phoenicias et Arabiam: Ecclesia vero Hierosolymorum tres Palaestinas. Plenissimam tandem Patriarchalem dignitatem obtinuit in quinta Synodo Constantinopolitana tempore Vigilii Papae, ut refert Gulielmus Tyrius lib. 28. cap. 2. et Baronius ad annum Christi 553. num. 245.

CAPUT XXIII.

De Patriarchatu Constantinopolitano.

I. Byzantio, quae postea Constantinopolis fuit, mirum quantum honoris, praecellentiae, et dignitatis accesserit, ex quo illuc Constantinus Imperii Sedem transtulit. Hinc non modo a Graecis, verum et a Latinis *Novae Romae, Orientis Reginae*, aliisque honorificis titulis decorari coepit. Byzantii Episcopus a IV. usque saeculo Metropolitani Heracleae in Thracia jurisdictioni subjectus fuerat. Demophilum Copolitanum Episcopum a Theodoro Heracleae Metropolitanu ordinatum esse, quod ad eum ejusmodi ordinatio pertineret, testatur Philostorgius. Qua aetate id ei honoris acciderit, alii aliter sentiunt. Patriarchica jura exercuerunt in Provincias Asiae, Ponti, et Thraciae, ita ut sexaginta quinque Metropoles, ejus jurisdictionis enumeravit Nilus Daxopatres, apud Allatum, de *Consensu Orientalis, et Occidentalis Ecclesiae*.

II. Patriarchae Constantinopolitani Romano Pontifici, in omnibus se aquare tentarunt. Et re quidem vera Anatolius Antiochenum Patriarcham ordinavit, Leone Papa teste in epistola 52. ad *Marcionem Imperatorem*. Imo et Oecumenici nomen sibi met tribuerunt, et eo venerunt,

audacie, ut Joannes hujus Sedis Patriarcha ad S. Gregorium Magnum acta quaedam miserit, quibus multoties Patriarcha Oecumenicus vocabatur, teste ipsomet Gregorio *Epistola 24*. Saeculo IX. Photius, unus omnium ambitionissimus, hic se, suamque Ecclesiam ab Romana coepit infeliciter abscindere. Illud schisma tardiu intermissum instauravit exitiosissime medio circiter saeculo XI. Michael Cerularius. Enunciati quatuor Orientis Patriarchatus jamdudum extincti sunt, una permanente Romana Sede, quae perpetuo stabit in ea petra, qua divinitus fundata est.

CAPUT XXIV.

De Exarchis et Primatis.

I. Exarchus, si vim nominis (1) inspectes, inceptor est et princeps alicujus rei. Apud Homerum, qui primum praecinebat, ita appellatur. Hic autem pro eo ponitur, qui primas habet inter Episcopos. Erant itaque Metropolitanai ipsi qui Provinciis praerant, sed tamen honoratores, ita ut Patriarchis inferiores, ceteris Metropolitanis dignitate superiores haberentur. Horum tres erant in Oriente, nemirum Episcopus Ephesinus, Heracliensis, et Caesariensis. Illarum etenim Civitatum splendorem secuta, tribus hisce Episcopis Exarchatus honorem Ecclesia tribuit, cum in his tribus Provinciis Sedem haberent Praefecti Imperatorii. Tres illas civitates Ephesum, Caesaream, et Heracleam, singularibus praerogativis supra reliquas jam inde ab Apostolorum aevo refusisse testatur Eusebius lib. III. cap. I. Neque opus est ut in percensendis Exarchorum muniis, ac juribus vel tantummodo immoremur; cum eadem pene fuerint, ac illa Patriarcharum. Constantinopolitano Patriarchatu instituto, desiit ipsorum auctoritas, reservata hisce Episcopis nominis dumtaxat, et concessus praerogativa, scilicet ut

(1) Daude, *Hierarchia Ecclesiastica*. cap. IV.

prae Metropolitanis Exarchi Dioeceseon appellarentur, atque honoratiore loco post Patriarchas sederent in Conciliis.

II. Orientalibus Exarchis respondere videntur Primates Occidentales. Frequentissime occurrit Primatum mentio in Conciliis Africanis et apud Augustinum. Insuper illud omitti non debet, aliquando eos Episcopos a Pontificibus Primates dictos, qui aliis Cöepiscopis ordinationis tempore potiores essent, etsi nulla ex eo primatu illis competenter auctoritas. Circa saeculum IX. Primates dicti sunt Metropolitani, qui pluribus metropolitis praeyerant, medii inter Patriarchas, et Metropolitas, his quidem superiores. Hujusmodi fuerunt in Gallia Arelatensis, Viennensis, Rhemensis, Metensis, Senonensis, Lugdunensis; in Anglia Cantuariensis; in Hibernia Armacanus; in Germania Moguntinus; in Hungaria Strigoniensis; in Hispania Toletanus, Tarragonensis, et Bracharensis. Tandem in Italia Primatis honore decoravit Pisanum Archiepiscopum Alexander III. saeculo XII. Unus e tot Regni nostri Praesulibus Salernitanus Archiepiscopus praerogativa Primatis exornatus fuit ab Urbanus II. Hodie qui per totam Europam sunt Primates, dignitatis tantum titulo ornantur. Solus Lugdunensis id juris habet, ut ad eum, tamquam ad Primate, appellari possit.

CAPUT XXV.

De Metropolitanis.

I. Diversis nominibus Metropolitani (1) a veteribus appellati: nempe Επίσκοποι πρωτοι Episcopi primi, κεφαλαι capita, ut in canone apostolico trigesimo quinto, Primae Sedis Episcopi ut in Concilio Carthaginensi III., Episcopi primae Cathedrae, ut in Concilio Illiberitano vocantur. In Africa vero speciali nomine dicti sunt senes. Vox grae-

(1) Georgi, *De antiquis Italiae metropolibus.*

ca αρχιεπίσκοπος aliquem inter Episcopos primarium sonat. Nullibi ante quartum saeculum legitur; occurrit semel apud Divum Athanasium in catalogo, quem Meletius Alexandro Episcopo dedit. Verum usitatior postea fuit quinto saeculo vox ista, et paullo latius extendi coepit. Canone autem Nicaeno IV. primum *Metropolitanu* nuncupati sunt. Post hoc Concilium frequentissime occurrit, tum in Synodorum Decretis, tum in Scriptorum Ecclesiasticorum operibus. Episcopus ergo Metropolitanus is dicitur, qui primae urbi alicujus Provinciae praepositus est. De origine Metropolitanorum mira Eruditorum discrepantia. Prae ceteris Petrus de Marca, *Concord. lib. VI. cap. I.* adfirmat Metropolitanos ab Apostolis institutos; ita tamen, ut Apostoli in Tito ac Timotheo specimen quoddam metropoliticae potestatis, exsecutionem vero et complementum sequentibus temporibus reliquerint. Eum sequitur Beveregius *Codic. can. vindic. lib. II. cap. 5. n. 45.* In eadem sententia sunt Usserius, *De origine Episcoporum*; Lups in *can. 4. Nicaeni*; Schelestratius, *Antiquitas illustrata part. I. diss. IV. art. 4.*; Allatius de *Occidentalis et Orientalis Ecclesiae consensu lib. I. cap. I.* aliique permulti. Contra, Metropolitanos non multo post Apostolorum obitum moribus sensim inductos, demumque Conciliorum canonibus confirmatos, alii tuentur.

II. Metropolitanorum origo apostolicae institutioni ornatio tribuenda. Apostoli, Apostolici verbi divini praecones a celeberrimis Romani Imperii urbibus, praedicandi initium fecerunt. Erat nimurum ex re, et in maximam Ecclesiae laudem vertebat, ibi maxime idolatriam aggredit, et evertere, ubi plurimum poterat, et majore cum fastu florebat. Quae causa fuit Beatissimo Petro, ut in maximis totius orbis terrarum urbibus, Roma, Alexandria, et Antiochia, Sedis sue Principatum collocaret. Scripsit Divus Paulus Epistolas praecipuis tantum cuiusque Provinciae civitatibus; quod argumento est, plurimum laboris et operae ab eo illis impensum fuisse. In Apocalypsi sua Divus Joannes ad eas tantum civitates mentem, calamumque convertit, quaetum insignes erant.

Ipse Ephesi maxime commoratus est, quae totius minoris Asiae facile princeps erat. Ex quibus colligitur, si civiles Metropoles in Metropoles etiam Ecclesiasticas evasere, id eo maxime factum esse, quod Metropoleon Ecclesiae caeteras quoque pepererint fundarintque Provinciae Ecclesias. Divus Paulus in suis ad Corinthios, et Thessalonicenses Epistolis Corinthum, et Thessalonicam Provinciarum Macedoniae et Achaiae veluti Metropoles respicit. In I. enim ad Corinth. Corinthios admonet, ut collata pecunia opem ferant pauperibus Sanctorum, qui sunt in Jerusalem; quod tamen Macedoniae, et Achaiae tribuit, ad Rom: c. XV. v. 26. et in I. ad Thessalonenses: *De caritate, scribit, fraternalitatis non necesse habemus scribere vobis..... etenim illud facitis in omnes Fratres in universa Macedonia.* Profecto quid sibi vult, Thessalonicensium fratres per universam Achaiam esse dispersos, nisi quod Thessalonica Achaiae sit Metropolis? Eusebius, et Chrysostomus, Ecclesiarum Insulae Tito, Timotheo vero totius Asianae provinciae gubernationem a Divo Paulo fuisse concreditam docent. Titus inquit Eusebius lib. III. cap. 4. insulae Cretae Ecclesiarum επισκοπη Episcopatum, sive inspectionem primus accepisse dicitur. Insulam universam inquit Divus Chrysostomus Hom. I. in Titum, et Episcoporum in ea constitutorum censuram Paulus Tito commisit, et alibi de Timotheo affirmans ei creditam fuisse Ecclesiam, immo totam gentem Asiaticam.

III. Primum Metropolitanorum officium erat, omnium provincialium Episcoporum ordinationes dirigere, eosdemque vel ordinare, vel ordinandi potestatem dare; uti sancitum occurrit in Conciliis Antiocheno can. XIX., Laodiceno can. XII. et Chalcedonensi can. XXV. Alterum Metropolitanorum munus erat, Episcopis suae Provinciae praeesse, ac suborientes inter eos controversias sua auctoritate finire. Tum si qui de injuria sibi ab suis Episcopis illata querebantur, iis ad Metropolitanum provocare semper licitum fuit. Tertium Metropolitanorum officium erat nimirum Synodos Provinciales convocare, iisdemque praesesse. Ipse enim per epistolas circulares,

dictas quandoque Synodicas, et Tractorias, Episcopos Provinciae ad Synodum vocandi auctoritate pollebat. Quartum Metropolitanorum jus erat universam Provinciam identidem invisere, ut inductos abusus evellerent, et Canonum observantiae prospicerent. Hinc Metropolitanus in Synodo Antiochena totius Provinciae curam gerere dicitur. Quinto ad Metropolitanum spectabat, ubi Sedes aliqua Episcopalis intra provinciam suam vacaret, ejus curam agere, negotia dirigere, redditus in tuto ponere, maturamque novi Episcopi electionem procurare. Plerumque defuncto Episcopo, propinquiori Episcopo vicaria Episcopatus cura committebatur, qui propterea Intercessor, sive Inventor dici consuevit. Sexto Metropolitanorum cura erat, ut quotannis in diem, qua Pascha celebrandum esset, inquirent, de eoque Provinciae Episcopos admonerent. Id ex Conciliis Carthaginensi III. can. I. Toletano IV. can. V. Bracarensi II. can. IX. tum ex S. Ambrosio perspicue constat. Septimo tandem illud Ecclesiae Metropolitanae erat privilegium, ut omnes per Provinciam Ecclesiae eos ritus ac divini cultus caeremonias sequi deberent, quibus Ecclesia Metropolitanana utebatur. Istud vero in quibusdam Galliae, et Hispaniae Conciliis statutum invenitur.

CAPUT XXVI.

De nominibus, variisque honorum titulis, quibus olim Episcopi ornabantur.

I. Ac primo in vocis Episcopi επύπον (1) inquiramus. Επίσκοπος igitur interpretatur *Inspector*: hinc Plutarchus Θεοι χρηστανοι Επίσκοποι, καλ πουηράν εργών; *Dii bonorum inspectores, iniquorumque operum.* Exponitur etiam *Custos*: ita Hesychius in voce Επίσκοπος επίσκοπος.... φυλαξ. Pluribus in Ecclesia honorificis titulis ornati sunt. Ac primo

(1) Mamachi, *Originum et Antiquitatum Christianarum. Liber IV. § 7.*

adpellati Apostolorum Successores, eorumque sedes adpellatae Sedes Apostolicae: Cyprianus *Epist.* 69. al. 66. *Qui Apostolis vicaria ordinatione succidunt. Extant praeterea monumenta et vetera, et magnae auctoritatis, ex quibus intelligitur, Episcopos quandoque fuisse viros Apostolicos appellatos.* Confer S. Augustinum *lib. II. de Doctrina Christiana cap. VIII. pag. 25. t. III. part. I. edit. Paris. Monachorum S. Mauri.* Adeundus Cangius *Glossarium mediae et infimae Latinitatis ad verb. Apostolica Sedes.* Cumque Episcopi primas in Ecclesia partes teneant, ceterisque praestent dignitate, factum hinc est, ut jam usque ab antiquissimis Christianismi temporibus Antistites et Praesides appellaruntur. Cujus quidem rei illustria extant exempla apud Justinum Martyrem, *Apologia* 4. num. LXV. pag. 85. edit. Venetae opp. an. 1747; Eusebium, *lib. VI. Hist. cap. III.*; aliosque rerum nostrarum Scriptores. Praesidentes Ecclesiarum nonnunquam ab Latinis fuisse appellatos constat, ita Tertullianus *lib. de Corona Militis cap. III. pag. 102. edit. Venetae.* Quum Episcopi non populo modo, sed reliquis etiam praeessent Clericis; idcirco dicti sunt Summi Sacerdotes. Confer Tertullianum *lib. de Baptismo cap. XVII. pag. 230. edit. Venetae.* Quod vero Christus Apostolis, eorumque successoribus Episcopis vices suas in Ecclesiae regimine commiserit; hinc nuncupati interdum sunt, *Dii terreni, Angeli Ecclesiae.* Ita Augustinus, *Quaestiones veteris et Novi Testamenti cap. 427.; Auctor Constitutionum Apostolicarum lib. 2. cap. 26.*

II. Judices quoque Ecclesiarum vocati interdum Episcopi fuerunt, propterea quod de rebus, quae ad Ecclesiae administrationem, pacem, utilitatemque spectant, sententiam, ut judices, ferrent. Atque hujus quidem appellationis singulare apud Optatum Milevitanum in libris *adversus Parmenianum Donatistam* exemplum extat. Invaluerat praeterea apud maiores nostros consuetudo *Reverendissimos appellandi eos, qui Episcopatu potiti essent.* Cujus quidem appellationis in Synodis praesertim exempla reperiuntur permulta. Nonnunquam etiam Sanctissimi-

mi, et Beatissimi sunt vocati, quod ex Synodis quibusdam liquet. Venerabilitatis quoque vocabulum usurpatum quandoque fuit, cum honorare Episcopos nostri vellent, quod cum multis aliis exemplis, tum maxime Nicolai I. Pontificis Maximi testimonio ad Hincmarum Rhemensem sribentis constat. Vox Pastorum tributa Episcopis ex Apostolorum aetate in posteriora secula manavit, ita ut non solum a majoribus nostris in Historiis, librisque Ecclesiasticis, sed etiam in monumentis Inscriptionum, quae sepulcris, aliisque locis imponi solerent, memoriae causa, qui Ecclesiis Praefecti essent, Pastores appellarentur. Insuper Sacerdotes, sed primi ordinis, appellabantur, et dignitas eorum a Patribus dicta saepe Sacerdotium.

CAPUT XXVII.

Episcopi jure divino Presbyteris ordine, et potestate praestant.

I. Dogma hoc apud Catholicos ratum fixumque primus saeculo quarto impetit Ærius, unum eundemque esse Episcoporum et Presbyterorum ordinem, paremque amborum honorem ac dignitatem adserens; quem statim refellit Ephiphanius *haeres. 75. num. 5.* Superioribus retro temporibus restituere maximo nisu adlaborarunt Puritani, adseverantes divino jure et apostolico more Episcopos et Presbyteros ejusdem dignitatis et auctoritatis esse, prasertim Salmasius, *Apparatu ad libros de Primitu Papae, et de Episcopis et Presbyteris sub nomine Walonis Messalini; Blondellus, Apologia pro sententia Hieronymi de Episcopis et Presbyteris; Dallaeus, De Scriptis Dionysii et Ignatii lib. II. cap. 26;* et Buddeus, *Exercitationes de origine et potestate Episcoporum.* At Catholicam de divina Episcoporum supra Presbyteros praeminentia et potestate doctrinam adversus horum commenta strenue vindicant Petavius, *in libris V. de Ecclesiastica Hierarchia contra Salmasium;* Morinus, *de Sacris Ecclesiae Ordinationibus part. III. Exercit. 5;* Dartis, *de Ordinibus et dignitate*